

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.652 van 1 maart 2001
in de zaak A. 63.075/VII-13.104.**

In zake : Ferdinand BILCKE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat I. TRAEST,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 5

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van ANTWERPEN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Ferdinand BILCKE op 31 maart 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 5 januari 1995 waarbij zijn beroep tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wuustwezel van 8 augustus 1994 houdende weigering van de vergunning aan verzoeker tot het exploiteren te 2990 Wuustwezel, Hoogstraatseweg 221 van een houtzagerij en houtschaverij, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 21 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 december 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. TRAEST, die verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris T. DEPOORTER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 28 maart 1994 vraagt verzoeker, rechtsopvolger van Leon BRUGHMANS, een milieuvergunning klasse 2 aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wuustwezel voor de uitbating van de houtzagerij en -schaverij met electromotoren van samen 74 kW, de opslag van maximum 4.000 ton gezaagd of gekapt hout en de lozing van normaal huishoudelijk afvalwater.

De inrichting is gelegen aan de Hoogstraatseweg 221 te Wuustwezel.

1.2. Met een besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wuustwezel van 8 augustus 1994 wordt de gevraagde vergunning geweigerd op basis van stedenbouwkundige motieven, namelijk de ligging van de inrichting in agrarisch gebied.

1.3. Verzoeker tekent op 7 september 1994 tegen deze weigeringsbeslissing administratief beroep aan bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen.

1.4. Nadat de vereiste adviezen werden uitgebracht, wordt met het thans bestreden besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 5 januari 1995, ter kennis gebracht aan verzoeker met een schrijven van 1 februari 1995, het administratief beroep ongegrond verklaard en wordt de in eerste aanleg genomen weigeringsbeslissing bevestigd;

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel de schending aanvoert van artikel 50, 4°, c), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I); dat verzoeker dat middel als volgt toelicht :

"De beslissing die uitspraak doet over het beroep dat wordt aangetekend tegen een beslissing die in eerste aanleg de milieuvergunning weigert, dient aan de aanvrager ter kennis gebracht te worden binnen een termijn van 10 kalenderdagen na de datum van de beslissing. (art. 50, 4°, c Vlarem I)

Nu de bestreden beslissing dateert van 5 januari 1995 en de kennisgeving aan de verzoekende partij slechts van 1 februari 1995 (stukken 2 en 3), is de kennisgeving niet conform art. 50, 4°, c Vlarem I en dus manifest laattijdig.

Deze termijn van bekendmaking is een substantiële vormvereiste, waarvan de niet-naleving wordt gesanctioneerd door de nietigheid.

Immers, de termijn waarbinnen de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen in voorliggend geval diende te beslissen over het beroep dat verzoekende partij had ingesteld tegen de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Wuustwezel dd. 8 augustus 1994, is evenzeer een substantiële vormvereiste. (art. 23, §1 Milieuvergunningsdecreet) (vgl. R.v.St., nr. 45.331, 16 december 1993).

Nu de beslissingstermijn niet overeenkomstig artikel 23bis Milieuvergunningsdecreet werd verlengd, had verzoekende partij in kennis dienen gesteld te worden van een beslissing uiterlijk op 19 januari 1995 (4 maanden + 10 kalenderdagen).

Gelet op de datum van de kennisgeving (1 februari 1995 - stukken 2 en 3) is dus art. 50, 4°, c Vlareme I overschreden, wat dient te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (zie R.v.St., nr. 43.177, 3 juni 1993; R.v.St., nr. 45.332, 16 december 1993, R.W., 1993-94, 853, noot LAMBRECHTS, W.)";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie antwoordt wat volgt :

De schending van het door verzoeker ingeroepen artikel 50, 4°, c), van Vlareme I is aan geen enkele sanctie onderworpen. Artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet bevat enkel een termijn om een beslissing te nemen, niet om deze te betekenen. Artikel 50, 4°, c), van Vlareme I bevat wel een betekeningstermijn, evenwel zonder gevolgen te bepalen bij niet-naleving van deze termijn. Deze termijn kan bijgevolg niet als een vervaltermijn worden beschouwd, maar enkel als een termijn van orde.

De enige sanctie waarin wordt voorzien, ligt vervat in artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet en in artikel 50, 5°, a), van Vlareme I. Dit laatste artikel bepaalt dat er uitspraak moet worden gedaan binnen de vier maanden na ontvangst van het beroep, zo niet wordt de vergunning geacht te zijn verleend voor twintig jaar. Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat de sanctieregeling enkel geldt indien geen uitspraak is gedaan binnen de voorgeschreven termijn.

In casu heeft de bestendige deputatie uitspraak gedaan binnen de vier maanden na de ontvangst van het beroep (ontvangst beroepschrift op 9 september 1994, beslissing op 5 januari 1995), zodat niet is voldaan aan de voorwaarden om artikel 50, 5°, a), van Vlarem I toe te passen.

Door tijdig uitspraak te doen over het beroep wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 23, § 1, van het milieuvergunningsdecreet. In casu is het vanzelfsprekend de tijdige in beroep genomen expliciete beslissing die de rechtstoestand van verzoeker bepaalt. Het kan niet de bedoeling van de decreetgever zijn geweest dat de rechtstoestand van de aanvrager door een andere dan door een tijdige en expliciete beslissing van de bestendige deputatie wordt bepaald;

2.3. Overwegende dat verzoeker er in zijn memorie van wederantwoord in essentie nog aan toevoegt :

De verwerende partij betwist niet dat de termijn van tien dagen voor de kennisgeving van de beslissing in graad van beroep, niet werd nageleefd. Haar verwijzing naar artikel 50, 5°, van Vlarem I is echter irrelevant, nu dit betrekking heeft op de stilzwijgende vergunning.

De verwerende partij verliest uit het oog dat er in casu twee termijnen moeten worden nageleefd : enerzijds de termijn van vier maanden waarbinnen een beslissing moet worden genomen en anderzijds een termijn van tien kalenderdagen waarbinnen de beslissing moet worden betekend. Verzoeker kan niet nagaan of de eerste termijn werd gerespecteerd en wenst daar niet verder op in te gaan.

De verwerende partij stelt volledig ten onrechte dat de termijn van tien dagen voor de betekening slechts een termijn van orde zou zijn,

waaraan geen sanctie zou zijn verbonden. Zij miskent hierdoor de vaste rechtspraak van de Raad van State;

2.4.1. Overwegende dat uit de niet betwiste gegevens van het administratief dossier blijkt dat het beroepschrift werd ontvangen op 8 september 1994, dat het bestreden besluit werd genomen op 5 januari 1995, dus binnen de door artikel 23, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) voorgeschreven termijn van vier maanden, maar dat de verzending ervan geschiedde met een ter post aangetekende brief van 1 februari 1995; dat verzoeker derhalve niet binnen een termijn van vier maanden en tien kalenderdagen na ontvangst van het beroep in kennis werd gesteld van de beslissing over zijn beroep; dat de vraag rijst of verzoeker, zoals hij betoogt, daardoor moet worden geacht de vergunning stilzwijgend te hebben bekomen;

2.4.2. Overwegende dat artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt wat volgt :

"Wanneer binnen de vastgestelde of de verlengde termijn geen uitspraak is gedaan, wordt de vergunning geacht te zijn bekomen en mag de exploitatie worden gestart mits eerbiediging van de algemene en de sectoriële voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn";

dat hieruit volgt dat : enkel wanneer binnen de vastgestelde termijn geen uitspraak is gedaan, de vergunning wordt geacht te zijn bekomen;

2.4.3. Overwegende dat nergens in het milieuvergunningsdecreet een termijn is vastgelegd om de beslissingen in beroep aan de exploitant te betekenen; dat de decreetgever in artikel 24, § 2, van hetzelfde decreet heeft bepaald dat de Vlaamse regering de wijze regelt waarop het beroep moet worden bekendgemaakt en

behandeld; dat also in het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), in het bijzonder in de artikelen 50, 4°, c, en 52, 4°, c, de betekeningstermijn van tien kalenderdagen werd vastgelegd; dat nergens in dat reglement aan het overschrijden van die termijn gevolgen worden vastgeknoopt, ook niet in de gevallen waarin de beslissingstermijn in beroep krachtens het milieuvergunningsdecreet een vervaltermijn is; dat aldus de Vlaamse regering de betekeningstermijn in geen enkel geval als een vervaltermijn heeft beschouwd en a fortiori nergens heeft bepaald dat de overschrijding van die termijn het verkrijgen van een stilzwijgende vergunning tot gevolg heeft; dat overigens de Vlaamse regering dit ook niet vermocht te doen; dat het bepalen van een vervaltermijn een gewichtige aangelegenheid is, zeker wanneer het verstrijken van de termijn ertoe leidt dat de vergunning stilzwijgend wordt verkregen; dat dit des te meer geldt in milieuzaken waarvan de economische, sociale en ecologische impact niet mag worden onderschat; dat het milieuvergunningsdecreet, noch de voorbereidende werkzaamheden ook maar enige aanwijzing bevatten dat de decreetgever de rechtsgeldigheid van een conform artikel 23, § 1, van het milieuvergunningsdecreet genomen beslissing en meteen de rechtstoestand van de vergunningsaanvrager wenste te laten afhangen van de tijdigheid van de betekening van die beslissing -die uiteindelijk niet meer is dan het feitelijk meedelen van een bepaalde rechtssituatie- waardoor een tijdige en expliciet negatieve beslissing van een orgaan dat door hem speciaal met een beslissingsbevoegdheid is bekleed en dat zijn beslissing slechts neemt na een procedure die moet toelaten de in het geding zijnde belangen zo optimaal mogelijk te verzoenen, wordt omgezet in een stilzwijgende positieve beslissing, tegen de wil in van dit orgaan en mogelijk in strijd met allerlei normering

op het vlak van het leefmilieu en de ruimtelijke ordening; dat het in artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet bepaalde dan ook niet zover reikt dat daarin een rechtsgrond zou kunnen worden gevonden om aan het overschrijden van de betekeningstermijn van een in beroep genomen beslissing een vervaltermijn vast te knopen; dat, zoals reeds gezegd, de Vlaamse regering dat ook niet heeft gedaan; dat het gebrek in de betekening van de tijdig genomen beslissing voor verzoeker dan ook geen stilzwijgende vergunning heeft opgeleverd;

2.4.4. Overwegende dat de hiervoren uiteengezette stelling geen afbreuk doet aan de rechtszekerheid van de exploitant; dat de exploitant de uiterste datum waarop de beslissing over een ingediend administratief beroep moet zijn genomen, kent; dat indien binnen tien kalenderdagen na het verstrijken van de beslissingstermijn hem deze beslissing niet werd betekend, hij bij de gemeenschapsminister of de daartoe bevoegde gemachtigde ambtenaar kan aandringen om hem in kennis te stellen van de genomen beslissing; dat in alle redelijkheid er moet worden van uitgegaan dat aan zulk een verzoek gevolg zal worden gegeven;

2.4.5. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op een maart tweeduizend en een, door de
VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.